

1

Ik werd wakker op de vloer van de badkamer. Alles deed pijn. Ik had een smerige smaak in mijn mond. Wat was er gisteravond in godsnaam gebeurd? Het laatste wat ik me kon herinneren was het aftellen naar twaalf uur en de euforie dat ik eindelijk eenentwintig was, eindelijk wettelijk meerderjarig. Ik had met Lauren gedanst en met een jongen gekletst. Daarna BAM!

Tequila.

Een hele rij shotglaasjes met citroen en zout ernaast.

Alles wat ik over Las Vegas had gehoord klopte. Er gebeurde hier de vreselijkste dingen. Ik wilde me het liefst oprollen tot een balletje en doodgaan. Jezus, waarom had ik zoveel gedronken? Ik kreunde, en zelfs daarvan begon mijn hoofd te bonken. Deze pijn hoorde niet bij het plan.

‘Gaat het?’ informeerde een stem, een mannenstem, diep en aangenaam. Heel aangenaam. Ondanks de pijn trok er een rilling door me heen. Mijn arme geradbraakte lichaam kwam op de vreemdste plekken tot leven.

‘Moet je weer kotsen?’ vroeg hij.

O, nee.

Ik opende mijn ogen, ging rechtop zitten en streek mijn vette, blonde haar opzij. Zijn vage gezicht kwam dichterbij. Ik sloeg mijn hand voor mijn mond; mijn adem was vast niet te harden.

‘Hoi,’ mompelde ik.

Langzaam maar zeker kwam hij scherper in beeld. Hij was gespierd en knap, en hij kwam me bekend voor. Onmogelijk. Ik had nog nooit iemand zoals hij ontmoet.

Ik schatte hem ergens tussen de vijftientig en dertig; een man, geen jongen. Zijn lange donkere haar viel over zijn schouders en

bakkebaarden. Zijn ogen waren diep donkerblauw. Ze konden niet echt zijn. Ze waren bijna té. Ook zonder die ogen was ik in katzwijn gevallen. Zelfs roodomrand waren ze wonderschoon. Zijn ene arm en de ene helft van zijn ontblote bovenlijf waren bedekt met tatoeages. Op de zijkant van zijn hals had hij een zwarte vogel, het puntje van zijn vleugel reikte tot achter zijn oor. Ik had nog het mooie, blote witte jurkje aan dat ik van Lauren aan had moeten trekken. Het was nogal gewaagd omdat mijn volle boezem er maar net in paste. Maar qua naaktheid overtrof deze knappe man me ruimschoots. Hij droeg alleen een spijkerbroek en afgetrapte zwarte laarzen, had een paar kleine zilveren ringetjes in zijn oren en een slordig wit verband om zijn pols.

Die spijkerbroek... stond hem goed. Hij hing uitnodigend laag op zijn heupen en zat strak op precies de juiste plaatsen. Ondanks mijn monsterlijke kater kon ik mijn ogen niet van hem afhouden.

‘Aspirine?’ vroeg hij.

Ik genoot van wat ik zag. Mijn blik ging naar zijn gezicht en hij glimlachte plagerig en veelbetekenend. Prachtig. ‘Ja, graag.’

Hij pakte een afgedragen, zwartleren jack van de vloer dat ik kennelijk als kussen had gebruikt. Godzijdank had ik er niet op gekotst. Deze knappe, halfnaakte man had me in al mijn glorie meerdere malen over mijn nek zien gaan. Ik kon wel door de grond zakken van schaamte.

Hij legde de inhoud van zijn jaszak op de koude witte tegels. Een creditcard, plectrums, een telefoon en een trits condoms. Die condoms zetten me aan het denken, maar ik werd afgeleid door wat hij vervolgens tevoorschijn haalde. Een handvol papertjes dwarrelde op de grond. Er stonden namen en telefoonnummers op gekrabbeld. Dit was kennelijk meneer Populair. En dat snapte ik wel. Maar waarom was hij hier met mij?

Uiteindelijk diepte hij een strip pijnstillers op. Opluchting. Ik hield van hem, ongeacht wie hij was en wat hij gezien had.

‘Je moet wat drinken,’ zei hij, en hij vulde een glas met water uit de kraan bij de wastafel achter hem.

Het was een kleine badkamer. We pasten er samen amper in. Ge-

zien de financiële situatie van Lauren en mij was dit motel het beste wat we ons konden permitteren. Ze wilde mijn verjaardag per se in stijl vieren. Ik had een ander doel. Ondanks de aanwezigheid van mijn nieuwe knappe vriend wist ik vrijwel zeker dat ik dat doel niet had behaald. De relevante delen van mijn lichaam voelden compleet intact. Ik had gehoord dat het daar na de eerste paar keren pijn zou doen. Na mijn eerste en enige keer had ik in elk geval behoorlijk last gehad. Maar nu was mijn poes het enige lichaamsdeel dat geen pijn deed.

Ik wierp een snelle blik op de voorkant van mijn jurk. De punt van het folietje dat ik in mijn bh had gestopt was nog net zichtbaar. Zolang het daar zat, stevig tegen me aan, kon je niet zeggen dat ik niet goed voorbereid was. Het condoom was onaangeraakt. Wat een teleurstelling. Of misschien niet. Als ik eindelijk de moed had verzameld om het paard weer te bestijgen, om het zo maar te zeggen, dan zou het wel balen zijn als ik het me niet kon herinneren.

De man gaf me het glas water en legde twee pillen in mijn hand. Daarna ging hij op zijn hurken zitten om naar me te kijken. Hij had een intensiteit waarmee ik in mijn toestand niet goed kon dealen.

‘Bedankt,’ zei ik, en nam de aspirientjes in. Mijn maag begon te rommelen. Heel charmant.

‘Weet je zeker dat het goed met je gaat?’ vroeg hij. Zijn welgevormde mond plooidde zich tot een glimlach alsof we een privégrapje deelden.

Die grap was ik.

Ik kon alleen maar staren. In mijn huidige toestand was hij gewoon te veel voor me. Zijn haar, zijn gezicht, de tatoeages, alles. Iemand zou een woord moeten uitvinden om hem te beschrijven.

Na een tijdje drong het tot me door dat hij een antwoord op zijn vraag verwachtte. Ik knikte want ik wilde hem nog steeds niet met mijn ochtendadem belasten en glimlachte wat. Het was alles wat ik kon opbrengen.

‘Oké. Mooi,’ zei hij.

Hij was erg attent en ik wist niet waar ik dat aan te danken had. Als ik die arme jongen ergens had opgepikt met de belofte van seks

en vervolgens de hele nacht boven de wc-pot had gehangen, zou hij terecht ietwat ontstemd kunnen zijn. Misschien hoopte hij dat ik het vanochtend goed zou maken. Het leek de enige aannemelijke reden waarom hij hier nog was.

Normaal gesproken zou hij lichtjaren buiten mijn bereik zijn, en bovendien (zou ik glashard beweren) was hij absoluut niet mijn type. Ik hield van netjes en verzorgd. Netjes en verzorgd was leuk. *Bad boys* werden schromelijk overschat. Ik had in de loop der jaren genoeg meisjes gezien die zich aanboden aan mijn broer. Hij gebruikte ze als hij daar zin in had en ging weer verder. Met een bad boy kon je geen serieuze relatie beginnen. Ik was gisteravond niet op zoek geweest naar de ware, maar naar een positieve seksuele ervaring. Een ervaring die geen herinneringen bij me oproep aan Tommy Byrnes, die boos werd omdat ik een bloedvlek op de achterbank van de auto van zijn ouders had achtergelaten. God, wat een weerzinwekkende herinnering. De volgende dag had die zakkenwasser me gedumpt voor een meid uit zijn atletiekteam die twee keer in mij paste. Tot overmaat van ramp had hij daarna ook allerlei roddels over me verspreid. Nee, ik was er heus niet bitter en wrokkig over.

Wat was er gisteravond gebeurd? Het was nog steeds één grote bonkende chaos in mijn hoofd, de details waren vaag en onvolledig.

‘Je zou iets moeten eten,’ zei hij. ‘Zal ik wat geroosterd brood bestellen?’

‘Nee.’ Ik moest niet aan eten denken. Zelfs koffie stond me tegen, terwijl ik altijd trek in koffie had. Ik zou bijna mijn pols voelen om te kijken of ik nog in leven was. In plaats daarvan haalde ik mijn hand door mijn vette haar om het uit mijn ogen te halen. ‘Nee... Au!’ Ik bleef aan iets haken, het trok aan mijn schedel. ‘Shit.’

‘Wacht.’ Hij stak zijn hand uit en haalde voorzichtig de klit uit mijn warrige haardos. ‘Ziezo.’

‘Dank je.’ Een fonkeling aan mijn linkerhand trok mijn aandacht. Een ring, en niet zomaar een. Een prachtige ring, een schitterend exemplaar.

‘Holy shit,’ fluisterde ik.

Dit kon niet waar zijn. Hij was zo groot dat het bijna obscene was.

Zo'n knoepd van een steen kostte een godsvermogen. Ik staarde ernaar, verbijsterd, en draaide mijn hand naar het licht. De ring was dik en stevig en de steen fonkelde en schitterde alsof hij echt was.

Natuurlijk was hij niet echt.

'Eh, ja. Die ring...' zei hij, zijn donkere wenkbrauwen fronsend. Hij leek ietwat gegeneerd bij het zien van de ijsklont aan mijn vinger. 'Als je hem nog steeds wilt ruilen voor een kleinere, vind ik dat oké. Hij is wat groot. Ik begrijp je punt wel.'

Ik kon het idee niet van me afzetten dat ik hem ergens van kende. Niet van gisteravond of van vanochtend, en het had ook niets te maken met de krankzinnig mooie ring aan mijn vinger.

'Heb jij hem voor me gekocht?' vroeg ik.

Hij knikte. 'Gisteravond bij Cartier.'

'Cartier?' Mijn stem ging over in gefluister. 'Huh.'

Hij staarde me langdurig aan. 'Weet je het niet meer?'

Ik wist niet wat ik moest antwoorden. 'Wat is het? Twee, drie ka-raats?'

'Vijf.'

'Vijf? Wow.'

'Wat kun je je nog wel herinneren?' vroeg hij, zijn toon iets koeler nu.

'Nou... alleen wat flarden.'

'Nee.' Hij keek nu zo ernstig dat zijn knappe gezicht één grote frons was. 'Je houdt me verdomme voor de gek. Weet je het echt niet meer?'

Wat moest ik zeggen? Mijn mond hing open, ik kon geen woord uitbrengen. Ik wist heel veel niet. Maar ik wist wel dat Cartier geen namaaksieraden verkocht. Mijn hoofd tolde. Een naar gevoel nestelde zich in mijn maag, gal brandde achter in mijn keel. Nog erger dan daarvoor.

Ik mocht niet overgeven in aanwezigheid van deze man.

Niet nog eens.

Hij ademde diep in, zijn neusvleugels sperden zich open. 'Ik wist niet dat je zoveel gedronken had. Ik bedoel, het was duidelijk dat je tipsy was maar... shit. Weet je niet meer dat we bij The Venetian een tocht met een gondel gemaakt hebben?'

‘Hebben we in een gondel gevaren?’

‘Fuck. En dat je me op een burger hebt getrakteerd? Herinner je je dat?’

‘Sorry.’

‘Wacht even,’ zei hij. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en keek me aan. ‘Neem je me nou in de maling?’

‘Het spijt me echt.’

Hij was zichtbaar verbijsterd. ‘Even voor de duidelijkheid. Je kunt je dus niets herinneren?’

‘Nee,’ antwoordde ik, en ik slikte. ‘Wat hebben we gisteravond gedaan?’

‘We zijn getrouwd, verdomme,’ snauwde hij.

Dit keer haalde ik de wc niet.

Terwijl ik mijn tanden poetste, besloot ik dat ik wilde scheiden en terwijl ik mijn haar waste, oefende ik wat ik tegen hem ging zeggen. Maar dit soort dingen moest je niet overhaasten. Niet zoals gisteravond, toen ik me kennelijk halsoverkop in een huwelijk had gestort. Het zou verkeerd en dom zijn om weer op die manier te werk te gaan. Of was ik een lafbek die de langste douche ter wereld nam? Waarschijnlijk het laatste.

Godallemachtig. Wat een chaos. Ik kon het niet bevatten. Getrouwd. Ik. Ik kreeg geen zuurstof. Elk moment kon de paniek toeslaan.

Mijn wens om een eind aan deze ramp te maken zou voor hem geen verrassing zijn. Het feit dat ik op de vloer had gekotst was natuurlijk al een belangrijke hint. Ik kreunde bij de gedachte en sloeg mijn handen voor mijn gezicht. De walging op zijn gezicht zou me eeuwig achtervolgen.

Mijn ouders zouden me vermoorden als ze er ooit achter kwamen. Ik had plannen, prioriteiten. Ik studeerde om architect te worden, net als mijn vader. In deze fase van mijn leven paste trouwen niet in mijn plan. Over tien, vijftien jaar misschien. Maar trouwen op

mijn eenentwintigste? Dacht het niet. Na die eerste ervaring had ik al jaren geen tweede date gehad en nu had ik opeens een ring aan mijn vinger. Dit was absurd. Ik was verloren. Want deze maffe bokkensprong kon ik onmogelijk verborgen houden.

Of wel?

Misschien als mijn ouders er niet achter zouden komen. Nooit. In de loop der jaren had ik er een soort gewoonte van gemaakt hen niet in dingen te betrekken die als onsmakelijk, onnodig of ronduit dom beschouwd konden worden. Waarschijnlijk viel dit huwelijk onder alle drie de categorieën.

Eigenlijk hoefde niemand het te weten. Hoe zouden ze erachter moeten komen als ik het niet vertelde? Onmogelijk. Het antwoord was onthutsend in zijn simpelheid.

‘Yes!’ siste ik. Ik stak mijn vuist in de lucht en raakte met de zijkant van mijn hand de douchekep. Het water spoot alle kanten op, ook recht in mijn ogen, ik zag niks meer. Maar ach, ik had de oplossing.

Ontkenning. Ik zou het geheim meenemen in mijn graf. Niemand zou ooit weten wat voor een dwaasheid ik in stomdronken toestand had begaan.

Ik glimlachte opgelucht, mijn paniekaanval ebde weg en ik kon weer ademen. Godzijdank. Alles zou goedkomen. Ik had een nieuw plan om weer op het spoor van het oude te komen. Briljant. Ik zou moed vatten, naar hem toe gaan en het een en ander verduidelijken. Een eenentwintigjarige met grootse levensplannen trouwde niet met een volslagen vreemde in Las Vegas, hoe knap die ook was. Het kwam allemaal op z’n pootjes terecht. Hij zou het begrijpen. Waarschijnlijk zat hij nu in de kamer te bedenken hoe hij me kon dumpen en de benen kon nemen.

De diamant fonkelde nog altijd aan mijn hand. Ik kon me er niet toe zetten hem af te doen. Het was een kerstfeest aan mijn vinger, zo groot, glanzend en fonkelend. Maar nu ik erover nadacht maakte mijn tijdelijke echtgenoot niet de indruk dat hij rijk was. Zijn jack en spijkerbroek waren behoorlijk versleten. De man was een mysterie.

Wacht. Stel dat hij bij duistere zaakjes betrokken was? Misschien was ik wel met een crimineel getrouwd. De paniek was weer in alle

hevigheid terug. Mijn maag draaide zich om en mijn hoofd bonkte. Ik wist niets van de man die in de kamer hiernaast zat te wachten. Geen moer. Ik had hem de badkamer uit geduwd terwijl ik niet eens wist hoe hij heette.

Er werd op de deur geklopt, ik schrok me wild.

‘Evelyn?’ riep hij, waarmee hij aantoonde dat hij mijn naam in elk geval wél wist.

‘Een momentje.’

Ik draaide de kranen dicht, stapte uit de douche en sloeg een handdoek om me heen. Ik kon mijn rondingen er maar nauwelijks mee bedekken, maar op mijn jurk zat kots. Die kon ik echt niet meer aan.

‘Hoi,’ zei ik, terwijl ik mijn hand uitstak en de badkamerdeur opende. Hij was bijna een halve kop groter dan ik, en ik was bepaald niet klein. Ik vond hem behoorlijk intimiderend terwijl ik daar in dat handdoekje stond. Ik wist niet hoeveel hij de vorige avond gedronken had, maar hij zag er adembenemend uit, in tegenstelling tot mij: bleekjes, ziekelijk en drijfnat. De aspirines hadden nog nauwelijks geholpen.

Ik had ze natuurlijk uitgekotst.

‘Hé.’ Hij keek me niet aan. ‘Luister, ik regel het verder wel, oké?’

‘Je regelt het verder?’

‘Ja,’ antwoordde hij, nog steeds elk oogcontact vermijdend. Blijkbaar vond hij het afzichtelijke groene moteltapijt interessanter. ‘Mijn advocaten handelen het af.’

‘Heb jij advocaten?’ Criminelen hadden advocaten. Shit. Ik moest zo snel mogelijk van hem af.

‘Ja, ik heb advocaten. Je hoeft je nergens druk om te maken. Ze zullen je de papieren toesturen, of hoe het ook in zijn werk gaat.’ Hij wierp me een geërgerde blik toe, zijn mond een streep, en trok zijn leren jack aan over zijn naakte bovenlijf. Zijn T-shirt hing nog over de rand van het bad te drogen. Ik had er die nacht natuurlijk ook op gekotst. Stuitend. Als ik hem was zou ik van me scheiden en het hele voorval zo snel mogelijk vergeten.

‘Het was een vergissing,’ zei hij, mijn gedachten verwoordend.

‘O.’

‘Wat?’ Hij keek me aan. ‘Ben je het er niet mee eens?’

‘Wel,’ zei ik snel.

‘Dat dacht ik al. Jammer dat je er gisteravond anders over dacht.’ Hij haalde zijn hand door zijn haar en liep naar de deur. ‘Pas goed op jezelf.’

‘Wacht!’ Die stomme, prachtige ring wilde niet van mijn vinger. Ik trok en draaide, probeerde het met kracht. Toen er uiteindelijk beweging in kwam, haalde ik de huid van mijn knokkel open. Er welde bloed op. De zoveelste vlek in deze onverkwikkelijke zaak. ‘Hier.’

‘Jezus.’ Hij staarde woest naar de flonkerende steen in mijn hand alsof die hem persoonlijk had beledigd. ‘Je mag hem houden.’

‘Dat wil ik niet. Hij heeft vast een vermogen gekost.’

Hij haalde zijn schouders op.

‘Alsjeblieft.’ Ik stak mijn hand uit en schudde de ring erin heen en weer, ik wilde zo snel mogelijk van het bewijs van mijn dronken stupiditeit af. ‘Hij is van jou. Toe, pak hem aan.’

‘Nee. Ik doe het niet.’

‘Maar...’

Zonder nog een woord te zeggen stootte hij de kamer uit en sloeg de deur achter zich dicht. De dunne muren trilden van de klap.

Wow. Ik liet mijn hand zakken. Wat een driftkikker. Niet dat ik hem niet geprovoceerd had, maar toch. Kon ik me maar herinneren wat er tussen ons was voorgevallen. Al wist ik maar íéts.

Ondertussen begon mijn linkerbil zeer te doen. Ik wreef erover en kromp ineen van de pijn. Het verlies van mijn waardigheid was kennelijk niet de enige ramp. Ik moest mijn kont geschaafd hebben, ergens tegenaan zijn gebotst of op mijn chique hoge hakken onderuit zijn gegaan. Die peperdure pumps die Lauren bij de jurk vond passen, maar die nu nergens meer te bekennen waren. Hopelijk was ik ze niet kwijtgeraakt. Gezien mijn recente huwelijk zou niets me meer verbazen.

Ik liep terug naar de badkamer met een vage herinnering aan een brommend geluid en lachen in mijn oor, van zijn gefluister. Ik begreep er niets van.

Ik draaide me om, trok de rand van mijn handdoek omhoog en

ging op mijn tenen staan om mijn geprononceerde achterwerk te inspecteren. Zwarte inkt en een warme roze huid.

In één klap verdween alle lucht uit mijn longen.

Er stond een woord op mijn linkerbil, een naam: *David*.

Met een ruk draaide ik me om en kokhalsde boven de wastafel.